

herriari. Eta merkatzeko, jokalaria merkeagoak behar. Merezimendu askokoak izango dira eta abilak ematen dituzten ostikadak. Baina kobratzen dituzten milioiak ere haundi samarrak iruditzen zaizkigu. Proporziorik gabekoak. Merezimenduak eta jokalarien hanken balioa kontsiderazio guztiz hartuta ere itxuragabekoak eta neurritz kanpokoak dirudite 90 minutuko ikuskizuna ordaintzeko kobratzen diren dirutzak.

Real Sociedad-en bertako jokalarien harrobia indartzeko politikari ezin zuzenagoa deritzogu. Baina jokalariei buruzko jokabide jator hori bezain politika ekonomiko herritar, apal eta zuzena ikustea gustatuko litzaiguke. Bartzelona eta Madril en urratsak jarraitzen hasi behar al zaizkigu, ba, Reala eta beronen jokalariai?

Bertako jokalariei buruzko politikagatik irabazi duten izena eta fama diru kiratsez zikintzea litzateke hori.

Futbol munduko negozio itsusi eta zoroak bere tamainara eramatea ezinbestekoa da. Eta hori aitortzeagatik ez al gaituzte, inozo edo ifluxentzat, edo biak batera, joko. Gutxiagorekin konformatuko diren jokalariai, klubak eta futbol esturaturak berriro ere sortuko al dira. Amets egiteko eskubidea behintzat ez digu inork kenduko. Orduan bai; aiseago identifikatuko gara Realarekin. Eta ahots indartsuagoz oihu egingo dugu: Aupa Real!!! ■ *Manolo Pagola*.

Aspaldiko Soljenitsyne berraurkitu dut

Duela doenerdi bat urte modan zegoen Soljenitsyne. A zer arrakasta!: telebistan, egunkarietan, irratietan, mahai-ingurutan, mintzalditan... toki guztietan ageri zen, eta denetan protagonista.

Eta gero, bapatean, desagertu egin zen, erretiratu, arrunt isiltzeraino. Gutxitan dugu gaur haren berririk. (*Mass-media*-en lege gogorra!).

Aurrekoan, Frantziako *L'Express* astekaria erosi nuen. Eta hantxe aurkitu nuen berriz gure Soljenitsyne. Urtean lau artikulu idazteko konpromezua harturik du aldizkari honekin. Irakurri dudan hau, «Ici et maintenant», bigarrena da.

Ikusten dudanez, salakuntzan zapuzki jarraitzen du Alexandre Soljenitsynek. Soviet Batasuneko zapalkuntza, komunismoaren eta totalitarismoaren munstrokeria, eta berauen hedakuntza, eta honen aurrean Mendebalaren inkonzientea, «irribarrea». «Le monde roule à découvert dans l'abîme, mais l'Occident reste tout sourires».

Mendebaleko sistemaren akatsak Soljenitsynek ez ditu orain

ukatzen. Dena den, sistema honi gauza bat ez dio barkatzen, bere «irribarre», hots, komunismoaren totalismoari ez jazartzea, aurrez aurre ez egitea. Honela hasten du bere artikulua:

«A chaque instant que nous vivons, un pays pour le moins (si se n'est deux ou trois d'un coup) se laisse mordre par les crocs du totalitarisme. Il est ainsi, sans discontinuer, depuis quelques quarante ans. Mais allumez, en Occident, un poste de télévision, feuillotez n'importe quel magazine, n'importe quel journal, et vous ne verrez que sourires florissants, depuis les chefs de gouvernement jusqu'à l'homme de la rue».

(...) *Le féroce désir de paraître toujours gai humilie et mine l'humanité».*

Bi sistemen aurka dagoenez, hirugarren bide bat proposatzen du Soljenitsynek. «Consolider, loin de grossières combines économiques, les fondements spirituels de la société». Bai, baina kasu! Hori gerora. Hirugarren bidearen bilaketarako ez dugu orain astirik, hain handiak bait dira egungo arriskuak! Bigarren bidetari, komunismoari, egin behar zaio gaur fronte. Hona gaurko eginkizuna!

Reagantzoz beteriko Mendebala nahiko luke Soljensitynek. ■
Joan Altzibar.

RTVEko 180en gutuna

RTVEko 180 langilek idazki bat izenpetu du, Administrazio Kontseiluko eta kontrole parlamentarioarako batzordearen presidenteei zuzendua. Eta bertan salakuntza gogorrak egin dira. Hona puntu nagusienak:

1. Pluralismotik ezagatik TVEko berriematea ez da objektiboa. Gobernuko jendea eta Administrazioako piztitzarrak gehiegi eta gehiegitan agertzen dira. Alderdiei uzten zaien minututan ez da indar politikoei parlamentuan duten proportziorik errespetatzen.

2. Berriemate horien azken erantzukizuna ez omen da redaktatzaileena. Goitik hitzez hitz idatzita ekartzen omen zaizkie berri asko.

3. Berriemate buruzko politikan menpetasuna, esaneko izatea dira bertute nagusiak, ez lanerako gaitasuna eta profesionaltasuna.

4. Berriemate horietan ez da gizarteko giroa isladatzen. Hari eta honi kasu egiten zaie, inolako trabarik gabe. Kezkagarri gerta daitezkeen berriak laburtu, disimulatu eta ezkutatu egiten dira,